TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 23 i 24 / CEF / 8.06.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CEF\23i24CEF\

Fitxer 23i24CEF1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Economia i Finances

Sessions 23 i 24, dilluns 8 de juny de 2026

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Presidència de l'I. Sr. Guillem Mateo Sellas

Sessió 23 de la CEF

La sessió de la Comissió d'Economia i Finances (CEF) s'obre a ****. Presideix Guillem Mateo Sellas, acompanyat del vicepresident, Joan Canadell i Bruguera, i de la secretària, Lluïsa Llop Fernàndez. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents Ivana Martínez Valverde, Susana Martínez Heredia, Jordi Riba Colom i Guillem Sánchez Prat, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Toni Castellà i Clavé, Jordi Munell i Garcia i M. Àngels Planas i Crous, pel G. P. de Junts; Joan Ignasi Elena Garcia i Albert Salvadó Fernàndez, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Míriam Casanova Domènech i Juan Fernández Benítez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Javier Ramírez Gutiérrez, pel G. P. de VOX en Cataluña; David Cid Colomer, pel G. P. Comuns; Laura Fernández Vega, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Sílvia Orriols Serra, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostaria del Departament d'Economia i Finances. GP PPC, GP VOX, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt (text presentat: BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 12).

El president

Bona tarda a tots i a totes. Donem inici a aquesta Comissió d'Economia i Finances.

Abans que res, demanar si hi ha alguna substitució dels grups.

(Joan Canadell i Bruguera demana per parlar.)

Sí? Endavant.

Joan Canadell i Bruguera

Sí, president. La diputada Ortiz substituirà la diputada Planas.

El president

Molt bé. Si no hi ha cap altra substitució, voldríem comentar el tema que hi ha delegació de vot del diputat Toni Castellà en la persona, en teoria, vicepresident, del Jordi Munell? Sí? D'acord, entenem que s'incorporarà durant la sessió? Molt bé.

Doncs, en aquest sentit, donaríem pas a l'ordre del dia amb l'únic i primer punt, que és el projecte de llei de mesures fiscals... *(Veus de fons.)* No? Un momentet.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026

200-00026/15

Aquest, el projecte de llei de pressupostos. Molt bé.

I, en aquest sentit, hi hauria intervenció de major o menor dels grups parlamentaris que ja han presentat esmenes. I, en aquest sentit, doncs, començaríem pel Grup de Junts, a continuació el Partit Popular, VOX, la CUP i, si hi fossin, també el Grup Mixt.

Per tant, tindria quinze minuts el Grup Parlamentari de Junts. Tindria la paraula el vicepresident d'aquesta comissió, l'il·lustre diputat, senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Ja els anuncio que ens ho repartirem amb el senyor Munell, que estava imprimint una cosa, suposo que de seguida vindrà.

Bé, hem de dir que, després de veure les votacions al Ple de la setmana passada, assistim amb tristesa que no hagin tirat endavant les esmenes a la totalitat. Ens esperàvem que algú encara votés en un sentit de país, eh?, no tant de partit, i això no s'ha produït. Per tant, nosaltres insistirem, eh?, en aquesta línia, en les comissions i, per tant, avui també en aquesta comissió, que és la mare, d'alguna manera, de la llei de pressupostos i la llei d'acompanyament.

Jo avui vull enllaçar una mica amb el que ja vam dir a l'última comissió, quan va venir la consellera Romero, i vaig explicar que el pressupost que necessita Catalunya per resoldre els problemes que tenim avui i per fer un país més avançat es visualitzen, i ho va dir molt bé el nostre portaveu Salvador Vergés en Ple, amb els onze sectors que estan, d'alguna manera, en peu de guerra en aquest moment. Tenim pescadors, tenim pagesos, tenim usuaris de rodalies, tenim els que s'estimen la llengua, tenim llars d'infants, tenim tècnics sanitaris, tenim agents rurals, mestres i professors, metges, bibliotecaris i treballadors socials.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

I, desgraciadament, segurament no seran els darrers, perquè aniran apareixent més col·lectius que es queixen, sobretot, per manca de recursos. Perquè, sense tenir un pressupost suficient, no es resoldran els conflictes de tots aquests sectors, aquests col·lectius, que afecten, pràcticament, d'alguna manera, a tot el país, sigui de forma directa o indirecta.

I aquest pressupost mínim que nosaltres diem, i que hem calculat i hem fet l'exercici, ja ho vam explicar a l'última comissió, per nosaltres seria de l'ordre de 67.000 milions d'euros. Això és el que necessita Catalunya en aquests moments, és a dir, uns 18.000 milions més dels que disposen els pressupostos que volen aprovar. I aquests 18.000 milions hem de pensar que són menys del cinc per cent del PIB. Quan tots sabem, perquè, a més a més, ho han calculat el Govern del PSC, que el dèficit fiscal és de 8,2 per cent del PIB.

Per tant, és menys el que necessitem del que donem a l'Estat, a les altres comunitats de l'Estat, i que no torna, és a dir, que se'n va a altres comunitats autònomes i, per

tant, altres comunitats autònomes que no han d'anar a fer manifestacions perquè tenen els recursos dels catalans. I això és la primera conclusió que volem ressaltar.

Tenim el país al carrer, hi ha una solució per arreglar-ho, però ni el PSC, ni Esquerra, ni els Comuns, no la defensen, que és disposar de tots els impostos dels catalans i això, com saben, només es fa amb el concert econòmic.

I, en canvi, en lloc d'això, vostès el que fan és seguir incrementant els impostos. En aquests pressupostos, també. Perquè no ens diguin que no s'incrementen els impostos quan no es deflacta, com que el nivell de vida puja, si no es deflacta, automàticament s'incrementen els impostos.

Mai com ara havíem tingut la possibilitat d'arreglar aquest problema en una legislatura, perquè es dona la circumstància, la casualitat, si vostès volen, que qui governa Madrid també governa Catalunya, que és el PSOE, el PSC, amb Sumar, amb Comuns, amb Esquerra –amb Esquerra– i, evidentment, si cal amb Junts, per aprovar el concert econòmic. Per tant, si no hi ha concert econòmic, no és perquè no es pugui, sinó perquè no volen alguns dels partits que he mencionat, insisteixo, PSC-PSOE, Sumar, Comuns i Esquerra Republicana.

I ja li vaig dir a la consellera Romero, sabem sumar, dinou més set més set són trenta-tres. Amb aquests trenta-tres és obvi que podríem aconseguir el concert econòmic i solucionar els problemes dels pescadors, dels pagesos, dels usuaris de Rodalies, dels que estimen la llengua, de les llars infants, dels tècnics sanitaris, dels agents rurals, de mestres i professors, de metges, bibliotecaris i treballadors socials.

I la seva resposta formal a la nostra petició ha estat la mofa i el cinisme dels senyors Riba i Sánchez en comissió i en el Ple. Jo els suggereixo que valorin molt bé les seves intervencions perquè ens juguem al present i al futur del nostre país i d'aquests col·lectius.

I suggereixo també a Esquerra Republicana i als Comuns que es pensin molt bé els seus vots i les seves intervencions perquè ens juguem al benestar dels catalans. I si no lluiten vostès perquè els catalans puguem utilitzar els impostos que paguem per incrementar clarament el pressupost i segueixen donant per bé que marxin a altres comunitats en contra dels catalans, doncs això, evidentment, no estan fent un favor

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

als catalans. I tard o d'hora els passaran comptes. Jo ja els hi avanço, els hi faig *spoiler*.

Cal que tots vostès reconeguin que els catalans estem fregits d'impostos, més que ningú a Espanya. Diguin-me una sola comunitat autònoma que tingui menys protecció fiscal que Catalunya. Una, només en vull una. Els que més paguem i els que tenim més col·lectius al carrer. Diguin-me una sola comunitat autònoma que tingui més col·lectius al carrer queixant-se. Una, només en vull una. No n'hi ha cap. Per tant, Catalunya és la que paga més impostos i la que té més col·lectius al carrer.

Hi insisteixo, tenim la solució i la té la majoria parlamentària. La independència avui no la tenim, la majoria parlamentària, però sí la tenim pel concert econòmic. Per tant, això depèn dels nostres vots i la solució única per nosaltres avui, evidentment a futur és la independència, avui és el concert econòmic.

I el concert econòmic no em diguin que no pot ser, perquè tan bascos com navarresos, que deuen ser tan espanyols com nosaltres, la tenen. Per tant, si no la tenim és perquè les majories no volen que així sigui.

En tot cas, jo no els demano que agafin les armes, això en tot cas ho deixem a uns altres, però sí que els demano que solucionin el problema de l'única manera que el podem solucionar, que és anant tots junts pel concert econòmic.

I ara un missatge, sobretot en aquest cas per Esquerra Republicana, també per PSC i Comuns, però vull fer memòria, vull repassar una mica el que ha passat els darrers anys, pel que fa al finançament o a l'infrafinançament, perquè això ve de molt lluny, no ve d'ara, ve de molt lluny. Però, mirin, el president Pujol va aconseguir millores graduals, el peix al cove, ja ho entenc, eh?, ho accepto, fins al 2004 va haver-hi peix al cove. Però el 2005 el Parlament amb un..., gairebé noranta per cent es va posar d'acord per fer un nou Estatut que solucionava els problemes econòmics de Catalunya, d'això fa vint-i-un anys.

Tots nosaltres hi érem, en aquell cas els únics que no hi eren era el PP, que ara tampoc hi són, però, en canvi, altres sí que hi eren. I tots nosaltres anàvem a la una, eh?, ara ja no anem a la una. El PSOE es va desmarcar, van fer allò de «cepillar» l'Estatut, eh?, passar el..., no el «cepillo», el..., com es digui, eh?, el ribot, el ribot a l'Estatut, i mai més han tornat a aquell punt.

Per tant, són vostès qui han renunciat a resoldre l'infrafinançament, no ens enganyem. I per això, després de la sentència del 2011, de l'Estatut, Esquerra, Junts i la CUP vam engegar amb la societat civil un procés d'independència, per solucionar, sobretot, per solucionar els problemes d'infrafinançament que afectaven clarament a la vida dels catalans. I no tant com ara, en aquell cas no tant com ara.

Ara bé, el 155 del PSOE i del PP, amb això sí que van anar junts, a la una, s'ho van carregar.

I després de la Covid, que ens va distreure tots, Junts va proposar la comissió del deute històric i vam acordar amb Esquerra i la CUP, i en part els Comuns, que el deute històric de l'Estat amb Catalunya és de 456.000 milions d'euros, i que calia condonar almenys el deute del FLA, el cent per cent del deute del FLA, 90.000 milions d'euros. I Esquerra ha anat amb les rebaixes i s'ha conformat amb un vint per cent. Un altre cop, no anem a la una, vint per cent.

De fet, Junts i Esquerra vam començar la legislatura del president Aragonès, no sé si se'n recorden, per això vull fer memòria, amb un acord, l'acord de les Masies, que es preveia que anéssim junts a Madrid amb els vint-i-tres diputats per reclamar allò que necessitàvem els catalans, i per obligar el PSOE a solucionar el finançament. Esquerra es va fer enrere i per això Junts vam sortir del Govern, facin memòria, perdent totes les cadiretes que teníem, perquè per nosaltres és molt més important el país...

Fitxer 2

...que no pas el partit. I vam saber deixar les cadiretes quan tocava. Vostès això no ho saben fer. Per tant, vostès no poden dir que no prioritzen les cadiretes al país.

I des d'aleshores Esquerra Republicana ha acceptat totes les rebaixes del PSOE i Junts no n'hem acceptat cap. I ara pretenen un nou model de finançament que, suposadament, en el millor dels casos aportarà 4.686 milions d'euros, quan el dèficit fiscal avui ja és de l'ordre de 28.000 milions. Per tant, tornarem a tenir un dèficit fiscal de més de 22.000 milions d'euros. I els necessitem per solucionar els problemes dels catalans i per fer un país millor, almenys aquests 18.000.

I la consellera diu que si ho volem tot, no tindrem res i nosaltres diem que si demanem 4.686 milions d'euros ja veurem quants ens arriben, però no en tindrem per solucionar els problemes que tenen els catalans. I vostès en seran els culpables, PSC, Esquerra i els Comuns.

Per això, Junts per Catalunya votarem en contra d'aquests pressupostos, a favor de l'esmena a la totalitat d'aquesta secció, perquè no solucionen els problemes actuals i volen mantenir l'infrafinançament per deu o quinze anys més.

I ara li passo la paraula al company Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies. Bé, el senyor Canadell ha fet una mica d'història dels pressupostos. Jo entraré una mica més en detall del pressupost que ens han presentat en aquest mes de maig.

Ja vaig dir-ho en l'anterior presentació amb la consellera, aquí han canviat molt poques coses. De fet, el que han canviat és que hi havia uns 900 milions o 860 milions que estaven en uns fons addicionals, les disposicions addicionals, i ara el que fan és concretar-los, concretar-los perquè ja els han pogut repartir-se'ls, com també vaig dir, de forma..., amb un biaix polític en aquells ajuntaments o en aquells llocs en els quals el PSC o Esquerra governa o té capacitat de governar. I per tant, doncs és una mica la diferència que hi ha entre el mes de març i el mes de maig.

De fet, també, si mirem el detall, quan ens diuen que hi haurà més diners per gastar, com deien, 4.000 milions més, de fet, una part d'aquests 4.000 milions vénen dels majors ingressos tributaris. És a dir, estan calculats, aproximadament, que l'any 2026 els catalans i les catalanes pagaran 1.517 milions més en impostos a la Generalitat, eh? Per tant, una part d'aquest major diner que es disposarà, que de totes totes és insuficient, no ve d'una millora del finançament respecte a l'Estat, no ve d'una millora que s'ha aconseguit reduir el dèficit fiscal, sinó que en bona part ve perquè hi haurà més tributació. Tributació que surt de les butxaques, recordem, dels catalans i catalanes, de les famílies, i que surt dels calaixos de les empreses de Catalunya.

Per tant, realment, és aquest increment potser històric, fins i tot, dels tributs, perquè l'economia funciona bé, perquè el PIB ha pujat, eh?, i per tant, els impostos, per exemple, actes jurídics documentats puja un 20,6 per cent, el tribut de patrimoni puja un 28,4 per cent, o successions pujarà un 24 per cent. Per tant, estem mirant que bona part d'aquest increment recau una vegada més sobre les butxaques.

De fet, fins i tot, hem comparat el pressupost que ens va presentar l'any 24, en aquest cas, el Grup d'Esquerra Republicana, amb la consellera Mas, i si mirem la proporció del pressupost, doncs ara sí que hi ha un increment en diner, eh?, en efectiu, s'incrementa, però si ho mirem en proporció, relativament, veiem que això no és així.

Per exemple, l'any 24, el pressupost que no va tirar endavant, l'Estat aportava el vuitanta-quatre per cent, respecte al pressupost de la Generalitat. Ara, en aquest 26, això baixa al vuitanta-dos per cent. Els impostos i tributs propis i cedits eren un catorze per cent, ara és un setze per cent, eh? Per tant, més impostos, més proporció del que ha de gastar la Generalitat a càrrec dels catalans i catalanes, com dèiem, de la butxaca i dels calaixos de Catalunya.

Per tant, el que podem constatar és que en el projecte del pressupost del PSC, amb suport d'Esquerra i dels Comuns, creixen un trenta per cent respecte del 23 els ingressos per impostos cedits.

Fins i tot, aquell pressupost que no vam donar suport nosaltres, de l'any 24, baixava els ingressos per impostos cedits, baixava un 2,5 per cent, ara puja un trenta per cent, i malgrat tot, doncs Esquerra li ha donat suport, en aquest sentit, no?

Per tant, Catalunya continuarà assumint aquest greuge fiscal de diners que marxen i no tornen, però tindrem més despesa gràcies a majors ingressos tributaris fiscals. Per tant, més pressió fiscal sobre els catalans i les catalanes.

Pugen els costos salarials, pugen els subministraments, puja la despesa energètica, pugen els concerts amb les entitats que presten serveis a la ciutadania, puja, per exemple, la despesa amb salut i farmacèutica, però, en canvi, no creix proporcionalment igual el pressupost de la Generalitat de despesa. I, per tant, continuarem tenint tensionats tots aquests serveis, eh? Salut, dependència, educació, els serveis socials, serveis d'emergència, continuaran estant tensionats.

I, per tant, com deia el senyor Canadell, tornarem a tenir, continuarem tenint en aquests pressupostos, segurament, molts col·lectius, lamentablement, al carrer queixant-se perquè els pressupostos no solucionen la problemàtica de Catalunya.

Ja també vaig dir-ho l'altre dia, tenim dos lloses sobre Catalunya. Una és l'estructural, no?, aquest dèficit crònic que tenim a Catalunya, aquests 28.000 milions d'aquest any, 22.000 milions fa uns anys enrere, que, a més a més, també l'altre dia vaig dir-ho, aquest any l'Estat recaptarà de Catalunya 6.000 milions més, però el pressupost de la Generalitat creix en 4.000 milions més. És a dir, tornarem a tenir un *gap* que s'incrementa, el dèficit fiscal, aquest any sol en 2.000 milions més que es van afegint. La diferència entre el que el major es recapta i el que realment tindrem com a despesa.

A més a més, tenim, addicionalment, a part del dèficit fiscal, el dèficit d'inversions. L'Estat té uns serveis que presta a Catalunya, però, a més a més, els pressuposta, però no els executa. Per tant, els catalans i les catalanes tornarem a patir un segon greuge, que és el que la despesa amb inversió estatal no va al ritme que ha d'anar.

A més a més, tenim serveis bàsics com els transports, les rodalies, però altres, per exemple, les inversions amb dessaladores, per exemple, que també l'Estat s'hi va comprometre, que porten un endarreriment importantíssim i, per tant, els serveis a Catalunya estatals també minven. Per tant, un doble dèficit: fiscal i d'inversions.

I després tenim un dèficit conjuntural, una llosa conjuntural, que és que tenim un Govern que està sempre a les ordres de l'Estat central i, per tant, no gosa, eh?, parla molt, fa molts anuncis, però no gosa enfrontar-se a l'Estat per combatre aquests dos dèficits que tenim a Catalunya.

I, per tant, tenim un pressupost, com dèiem, que no respon realment a les necessitats, eh?, perquè no compensa l'increment tendencial de major població, de més envelliment, de més necessitats de serveis, no compensa el major diner que arriba.

I, per tant, com dèiem, per part nostra, continuarem repetint que són uns mals pressupostos, que no solucionen els problemes a Catalunya i, per tant, té tot el sentit que fem nosaltres aquesta esmena a la totalitat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara té la paraula la diputada del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, la il·lustre senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. La política fiscal a Catalunya emana del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat i, per tant, és el departament responsable que els catalans suportem la major pressió fiscal i que patim una sortida neta d'empreses i de contribuents cap a altres regions i països europeus.

Amb aquests pressupostos pel 2026 les famílies catalanes, i especialment amb rendes mitjanes, suportem el tram autonòmic de l'IRPF i l'ITP més alts d'Espanya i continuem sotmesos a l'impost de successions, a l'impost de patrimoni, a més de quinze tributs propis, més del doble que les altres comunitats autònomes, i més de setanta taxes sense oblidar els impostos invisibles, és a dir, la burocràcia que patim els catalans per les traves administratives i normatives.

Així, els pressupostos 2026 de la Generalitat preveuen un augment històric del trenta per cent en els ingressos tributaris respecte als darrers pressupostos aprovats, un increment de 7.658 milions d'euros a través del model de finançament autonòmic, sobretot pel tram autonòmic de l'IRPF i de l'IVA, i de 1.517 milions d'euros mitjançant els impostos cedits i propis, sobretot l'impost sobre transmissions patrimonials i l'impost de successions.

En canvi, no inclouen cap nova rebaixa impositiva, ni tan sols per compensar la pèrdua de poder adquisitiu de les famílies amb rendes baixes i mitjanes, ni per eliminar aquells impostos propis que quasi no aporten recaptació.

Així, està previst continuar aplicant ridículs, al nostre entendre, beneficis fiscals pel 2026 per normativa autonòmica, que només representen el 3,5 per cent dels ingressos públics no financers de la Generalitat, com són: 5,8 milions d'euros en la deducció de l'IRPF per naixement o adopció d'un fill o filla; 0,7 milions d'euros en bonificació de l'ITP per adquisicions d'habitatges per promotors socials sense ànim de lucre per destinar-los a habitatges de protecció oficial de lloguer.; mig milió per a

bonificacions en l'impost sobre el patrimoni, o 200.000 euros per a reducció en l'impost de successions per aportacions a patrimonis protegits de persones amb discapacitat.

I aquest és el principal motiu des del Partit Popular que ens ha portat cap a l'esmena a la totalitat d'aquesta secció pressupostària per l'any 2026, perquè defensem una fiscalitat moderada i estable sobre les persones i les empreses que permeti finançar els serveis públics essencials i, al mateix temps, afavoreixi l'activitat econòmica, l'ocupació, l'estalvi i la inversió.

No podem acceptar que en l'actualitat el quaranta-set per cent de les famílies catalanes tinguin dificultats per arribar a final de mes, segons les dades de l'Idescat, i que, al mateix temps, l'Administració continuï fent caixa a partir de buidar encara més les butxaques de les famílies i les empreses.

En l'actual situació de pèrdua de poder adquisitiu i de pujada de costos és urgent i necessari aplicar rebaixes fiscals, especialment en l'àmbit de l'IRPF, l'impost de successions i en l'ITP. Propostes fiscals que són perfectament assumibles, que ja hem proposat al llarg del mandat i que tornarem a presentar-les com esmenes als pressupostos del 2026.

Des del Partit Popular volem reduir la càrrega fiscal per millorar la capacitat adquisitiva de les famílies amb rendes baixes i mitjanes, i estem convençuts que es pot fer sense posar en perill la prestació dels serveis públics.

Amb les mesures fiscals del Partit Popular pel 2026 hi haurà, igualment, un augment de la recaptació impositiva, tot i que seria menor, si bé a mig termini la recaptació creixeria més gràcies a l'augment de les bases imposables i al major nombre de contribuents.

A més, el Departament d'Economia i Finances és el responsable del pressupost, per tant, hem de ser conscients que l'anàlisi de la fiscalitat s'ha de fer tenint en compte els demés ingressos públics, com també el destí d'aquests recursos. Malauradament, els pressupostos 2026 no inclouen un millor finançament autonòmic per la banda dels ingressos ni una bona gestió dels recursos públics per la banda de les despeses.

Des del Partit Popular sempre hem defensat que cal millorar el finançament de Catalunya i les altres comunitats autònomes per garantir els recursos que es necessiten, especialment per prestar els serveis essencials de salut, educació i atenció a la dependència.

Si bé els bons acords de finançament, com van ser el del 1996 i el del 2001, ambdós governant el Partit Popular a Espanya, han estat fruit del consens i d'un treball amb esperit constructiu per part de tots. Si no es fa per aquesta via, el que succeeix és que es genera frustració i conflicte, com el que ara estem vivint amb el pacte PSOE-Esquerra Republicana de finançament singular, que no té ni el suport de les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista.

Catalunya no pateix un espoli per part de la resta d'Espanya pel fet d'aportar més diners a la caixa comuna dels que rep. De fet, també succeeix a Madrid, a les Illes Balears, a la Comunitat Valenciana. No és una qüestió territorial, sinó de rendes, que qui més té més ha de contribuir al pagament dels serveis públics. Algú diria que Barcelona pateix un espoli fiscal per part de Catalunya? I no hi ha dubte que la ciutat de Barcelona aporta més ingressos públics dels que rep en forma d'inversions i serveis per part de la Generalitat.

A més, Madrid o les Illes Balears aporten més diners al sistema comú que Catalunya, i resulta que apliquen menys impostos, acumulen menys deute i presenten millors resultats en la prestació dels serveis públics, perquè no és només una qüestió de recursos, sinó, sobretot, de gestió dels mateixos.

De fet, l'informe de la Sindicatura de Comptes, el número 24 de l'any 2024, conclou que entre el seixanta per cent i el setanta-tres per cent del deute públic de la Generalitat ve explicat per causes diferents al finançament autonòmic. El problema està, doncs, en la baixa qualitat institucional, la manca d'eficàcia, d'eficiència, de rendiment real de comptes, d'objectius verificables i de canvis estructurals en el sector públic de la Generalitat.

El Govern no segueix les recomanacions de la Sindicatura ni d'Ivàlua, i, per tant, la manca de bona governança explica que...

Fitxer 3

...a Catalunya pagar més impostos no significa rebre més ni millors serveis.

I prova d'això és que mai hem pagat tants impostos com ara i mai hem viscut un col·lapse com l'actual en els serveis públics de salut, d'educació, d'ajuts a la dependència, d'habitatge o Rodalies.

Estem davant del major pressupost del sector públic de la Generalitat, de 63.279 milions d'euros pel 2026, però resulta que més de 8.500 milions d'euros s'han de destinar al retorn de deute i quasi 2.000 milions d'euros al pagament d'interessos per l'elevat deute.

A més, els recursos es perden entre organismes i despeses improductives o innecessàries. És excessiu gastar 417 milions d'euros en els mitjans públics de comunicació o que tinguem el triple d'ens públics que altres comunitats autònomes, 209 entitats de forma majoritària i 264 entitats amb participació minoritària.

Tampoc compartim que l'estructura política del sector públic de la Generalitat creixi amb setanta-un nous alts càrrecs, altre personal directiu i eventual l'any 2026. El propi Partit Socialista, quan estava a l'oposició, afirmava que el Govern de la Generalitat podia reduir 1.100 milions d'euros en despesa supèrflua, però ara es veu que ja no se'n recorden i que tota la despesa doncs és necessària.

I el que encara és pitjor, i és que per poder governar el Partit Socialista Catalunya està blanquejant el procés separatista que tan mal ha fet als catalans. Així preveuen 527 milions d'euros fins al 2030, dels quals 122 pel 2026 per l'Agència Tributària de Catalunya per preparar-la cap a la cessió de l'IRPF i així tenir el control de la caixa dels diners dels catalans, dominar el Consorci de la Zona Franca, constituir el Consorci i la Societat Mercantil d'Inversions de l'Estat a Catalunya i crear l'autoritat portuària de Catalunya. En definitiva, més estructures d'Estat a Catalunya amb el gran perill que comporta la deslleialtat institucional per part dels partits separatistes.

Per acabar, estem davant de qüestions de gran calat ideològic perquè del Departament d'Economia i Finances depèn la fiscalitat i aquesta està estretament vinculada amb el finançament autonòmic i la despesa pública. I pel Partit Popular la recepta és ben clara i ben coneguda per tothom, la Generalitat hauria de tenir el

nivell de recursos que necessita sobre la base d'una fiscalitat moderada i competitiva amb un sistema de finançament consensuat i vinculat amb la prestació de serveis públics de forma eficaç i eficient en comptes de perdre's en despesa improductiva i en estructures d'Estat. I creiem que per això el Partit Popular governa en la gran majoria de comunitats autònomes i tant de bo també ho poguéssim fer a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del diputat del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Té la paraula l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Buenas tardes a todos. En primer lugar, recomendar una pronta recuperación al portavoz de Economía de Junts, el señor Antoni Castellà, que ha tenido que delegar el voto y esperemos que pronto esté otra vez de vuelta.

Dicho lo cual, me gustaría empezar también por Junts, que ha presentado una enmienda a la totalidad en la que su defensa política ya fue en el Pleno y hoy ha sido otra vez la misma, que es que España nos roba. No, perdona, nos roban ustedes.

Y le diré por qué, señor Canadell. Usted ha venido aquí hoy y ha dicho una cosa que para mí es muy grave, hay comunidades autónomas que sus servicios públicos y sus trabajadores no salen a la calle porque tienen el dinero de los catalanes. No, perdona, es que quizás son comunidades autónomas donde VOX está gobernando y condicionando a los gobiernos y no tienen quince impuestos propios. Y son comunidades autónomas donde, precisamente, pagan las clases trabajadoras y las clases medias la menor presión fiscal e impositiva de toda España. Luego, quizás ustedes tienen que hacer una pequeña reflexión en esto, en que son los grandes artífices de los impuestos propios.

Y, mire, señor Canadell, le voy a dar la última antes de entrar en materia. Oiga, yo creo que, al final, la altura moral de que ustedes se otorgan se la tendrían que revisar. Porque ustedes permitan que pedir de manera reiterada la rebaja del impuesto de sucesiones y donaciones cuando ustedes se aprovecharon de que los

catalanes fallecían en plena pandemia para subir este impuesto, a mí, como mínimo, a mí, personalmente, se me caería la cara de vergüenza. Pero, bueno, usted debe ser que tiene mucha cara. Dicho lo cual...

El president

Diputat, diputat, si us plau, mantingui el decoro i les formes i no falti el respecte a la resta de diputats. No crec que fos el senyor Canadell el que en aquell moment decidís res i interpel·lar altres grups quan no ha començat la seva intervenció en dos minuts i mig em sembla que és més que cortesia per part d'aquesta presidència. Si us plau, cenyeixis a la seva intervenció i comenci a entrar ja en matèria.

Gràcies.

Javier Ramírez Gutiérrez

Hay comunidades autónomas que no salen a la calle porque tienen el dinero de los catalanes, literalmente. Esto para mí me parece muy grave, y es muy duro. ¿De acuerdo? Porque entonces venimos al discurso de siempre, de que España nos roba. No, perdona, aquí los que nos roban son los de siempre, que tuvieron que cerrar las sedes porque les embargaban.

Dicho lo cual, señor presidente, entrando en su recomendación... Mire, este presupuesto es un presupuesto que, efectivamente, nadie, con un mínimo decoro, como citaba el presidente, se hubiera declarado a presentar casi 50.000 millones de euros en ingresos en Cataluña. Pero bueno, evidentemente, los socialistas ya lo saben. Es aquello que dicen de tener muy poco y estar dispuesto a dar mucho, ¿verdad? Pues sí, deben ser que los que tienen son ustedes, porque dar, dar poco.

De hecho, ¿cómo tienen ustedes tanto y dan menos? Pues, bueno, pues a base del 37 por ciento del IRPF, del 23 por ciento del IVA, del 20,5 en donaciones, del 28,4 en patrimonio, del 41,5 en establecimientos turísticos, del 28 por ciento del ITP. En definitiva, de sangrar a la clase trabajadora de esta comunidad autónoma, de esta región.

Y claro, ¿esto cómo se produce? Pues, evidentemente, con su brazo ejecutor, que es los comunistas. Ese comunismo tan atroz de la hoz y del martillo que lo único que se dedican es a incidir en las empresas, a intentar extorsionarlas fiscalmente y, sobre

todo, inspeccionarlas para intentar recaudar de donde puedan y de donde no, también.

¿Y todo ese dinero a dónde irá?, porque, claro, algunos se lo preguntan. Los de Junts no se han mirado el presupuesto. Ya se demostró en esta comparecencia y la de la señora Sales, que si quieren saber qué dice el presupuesto, se pueden mirar la enmienda a la totalidad de VOX, que hay bastantes datos y quizás lo sabrán.

Pero, miren, ¿saben lo que pasa? ¿Va a vivienda, destinada a la vivienda? No. 1.900 millones de euros cuando se recaudan más de 3.400 en ITV. Es decir, ustedes hacen negocio con la vivienda.

¿Va dirigido a infraestructuras, cuando tenemos unas rondas saturadas, una ampliación del aeropuerto que ni está ni se le espera?

¿Van para revertir la situación en la sanidad? Cuando destinan más de 13.000 millones y solo lo que se gastan son más de 16.000. Es decir, que ustedes van a aprobar un presupuesto de Esquerra y los Comunes, un presupuesto para sanidad que ya está debiendo más de 3.000 millones de euros al CatSalut. De hecho, hay un dato que es muy muy duro, que es lo siguiente, y es que veintinueve hospitales ya han dicho que no van a ejercer trabajos extraordinarios. Por tanto, eso va a implicar de que va a haber moratoria y, evidentemente, ampliar el tiempo de listas de espera.

¿Va a ir para educación? Si algún diputado del área económica del PSC es capaz de decir en una sola partida económica la ampliación de los recursos públicos para mejorar el dinero de los profesores, yo al menos lo agradecería, porque no lo hay – no lo hay. Es el mismo presupuesto que hace tres meses.

¿Va destinado para mejorar la seguridad, cuando los delitos en Cataluña se están disparando? Ayer mismo en Zona Franca, un señor asesinado.

¿Para dónde va ese dinero? Bueno, pues le voy a decir para qué va ese dinero. Pues, efectivamente, para engrosar su ideología climática, 4.176 millones; para engrosar su matraca en políticas de género, más de 600 millones; para incidir, como no puede ser de otra manera, en los aumentos de los chiringuitos, de los altos cargos, del aumento del sueldo del señor Illa, el mejor pagado de toda España. En

eso sí que somos récord. De toda España el mejor pagado el señor Illa. Por cierto, el mismo que decía que si llegaba a la presidencia del Gobierno se recortaba el treinta per cent. Pues no lo sé de qué era el recorte, quizás el treinta de lo que él tenía pensado aumentarse. Quizás, no lo sabemos.

En definitiva, que estamos en una situación en la que mientras el PIB por cápita sigue bajando, los EREs anuncian constantemente que lo estamos pasando francamente mal. Los catalanes no pueden llegar a final de mes. De hecho, uno de cada dos catalanes tiene dificultades para llegar a final de mes. Uno de cada tres niños está en riesgo de pobreza. Pues los señores del PSC, Comunes y Esquerra deciden que se venden por una línea orbital. Aquello que decían hace veinte años que no ejecutaron y que tampoco ejecutaran, que ojalá dios les oiga. Y, a parte, hoy es un buen día, ya que ha venido el señor..., nuestro santo padre, el Papa, a bendecir a todos los españoles. Y quizás, a lo mejor, con esta línea iluminadora, ustedes ven la luz. Siempre están a tiempo para hacer el bien y buscar ese bien común. Me temo que no sea así, pero ojalá sea así.

De hecho, hoy es un buen día para recordar las elecciones de ayer. Y digo eso porque hace trece años que el señor Mourinho ya no está en el Bernabéu, y alguno me preguntará: «Señor Ramírez, ¿pero a qué viene esto? ¿Por qué?» Porque hay una frase del señor Mourinho que recordaremos todos, que era aquello del «teatro, mucho teatro». Pues sí, efectivamente, lo que hacen ustedes. Y digo por eso porque no se entiende cómo hoy ustedes presentan un presupuesto que es el mismo de hace más de tres meses, que no se va a cambiar absolutamente nada, que lo irán modificando a base de modificación de crédito o suplemento de crédito para poder regalar alguna cuestión a Esquerra, que aún después de las comisiones precedentes al Pleno aún no sabemos qué va a ser. Dicen que hay dos disposiciones adicionales, la 24 y la 25, debe ser aquello la panacea, una de 360 millones y otra de 500. Pero, insisto, ¿va destinado para aumentar los recursos a la enseñanza? No. ¿Va destinado para mejorar la sanidad? Tampoco.

Pero, ¿saben lo que pasa?, que yo me voy a dirigir ahora a los señores que van a dar apoyo a estos presupuestos, que son los señores de Esquerra y los señores de Comuns. Es la siguiente, y es que ¿ustedes podrían aquí relatar cuáles van a ser

las enmiendas, no técnicas, que no nos interesan, nos interesan las económicas, que van a afectar al bienestar de los catalanes? Eso, uno.

Dos. Ustedes se han planteado, que estoy completamente convencido que ustedes tienen casos concretos, igual que nosotros, que lo vemos todos los días en las calles, donde la gente lo está pasando francamente mal, donde hay situaciones de incluso..., hay desahucios, porque a la gente, igual que eso le importa tanto a los señores de Comuns, que no pueden pagar su hipoteca o su alquiler y los echan, y la Administración no está para prestarles una vivienda de protección oficial. ¿Dónde están ustedes? ¿Al lado de la macroestructura de la Generalitat, de la Administración, de seguir aumentando impuestos o intentar mejorar la vida de las personas?

Porque yo la pregunta que le tengo que hacer a ustedes es, ¿en qué va a mejorar la vida de las personas este presupuesto? Más allá de garantizar la legislatura de Illa y garantizar sus altos cargos.

Porque, miren, ¿saben cuál es la manera más sencilla de poder mejorar la vida de los catalanes? Bajar una marcha e intentar desacelerar la presión fiscal. Y para eso ustedes tienen una manera que lo pueden hacer hoy mismo, que es deflactar el IRPF, de reducir el IRPF autonómico. Y le puedo asegurar que muchas familias lo agradecerán.

Y aprovechando que es la Comisión de Economía, me gustaría hacer una pequeña reflexión sobre la Agencia Tributaria de Cataluña. El Partido Socialista de Cataluña, por allá a los años 80, ahora se llama Partido Separatista de Cataluña, no está haciendo tantísimo para crear estructuras de Estado como en los últimos diez años del separatismo. Lo ha dicho la señora Romero, lo han dicho los señores socialistas, lo han dicho absolutamente todo el mundo, que la idea es de aquí a 2030 movilizar 481 millones de euros para crear la Agencia Tributaria de Cataluña.

Y, claro, alguno hoy estaba contento, yo el primero, porque hoy la señora Montero, la peor ministra de Hacienda de la historia democrática de este país, ha renunciado a su acta de diputada. Y, claro, algunos pensamos, nos la hemos sacado de encima, pero es que ahora va a venir algo peor, que son ustedes.

Si algo funciona en este país, es Hacienda. No se le escapa ni una. Ni una, evidentemente, con los que menos tienen, con los que más, pues ya sabemos, ¿no? Ahora tienen que ver cómo se destinaba el dinero del Partido Socialista en otras cuestiones, o alguno, incluso, con sueldos de 4.000 euros, tenían joyas de millones de euros. Bueno, a ver cómo hacen los números, ¿no?

Sobre la deuda pública. Este presupuesto, el 20 por ciento se va a deuda pública. Y eso es la herencia de los señores de Junts, de Junts y de los famosos tripartitos, aquellos que venían, en fin, a darle la vuelta a todo y lo que hicieron es hundirlo absolutamente todo.

Por eso, ya para acabar, le haría una pregunta concreta y directa a los señores del PSC. ¿Van a llevar a cabo ustedes un acuerdo con los profesores para poder resolver esta situación? Esa es la primera.

La segunda, en el caso de que fuera una cuestión económica dentro de los presupuestos, ¿van a aprovechar ustedes estas enmiendas parciales para introducir

Fitxer 4

...esa cuestión?

Y tercera y última cuestión. Señores de Junts, ustedes tienen que elegir hoy, y me gustaría que eligieran. ¿Dónde están? ¿Del lado de las familias catalanas o del lado de los socialistas y de los separatistas? Porque cada vez que siempre hay que intentar rebajar un impuesto, ustedes siempre están en el otro lado, en subirlo. Sí, sí, sí.

Hoy los catalanes tienen menos renta disponible, hoy las empresas tienen menor rentabilidad, hoy hay más inmigración que nunca, hoy hay más exportaciones a países que no cumplen nuestras mismas restricciones e importaciones precisamente a países que no es que no la cumplan, es que se la saltan absolutamente todas las medidas.

Por tanto, estos presupuestos eran unos presupuestos para revertir la situación de Mercosur, revertir la situación en nuestro sector primario, revertir la dramática situación de la industria, que hemos perdido más de veinte puntos en los últimos

diez años, y revertir la situación de nuestros servicios públicos. Pues bien, ni la primera, ni la segunda, ni la tercera. Más impuestos, más miseria y más pobreza.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Ramírez. No me'n puc estar de dir-li que sempre em sorprèn, quan ha fet referència a les eleccions, en cap cas em pensava que faria referència a les eleccions al Real Madrid, que no passa res, però vull dir-li que m'ha descol·locat, sincerament l'hi dic.

I, per altra banda, dir-li que per primer cop, potser, en totes aquestes sessions d'Economia que hem gaudit plegats, estic d'acord amb vostè. Com a polític democristià, espero que la visita del Sant Pare ens il·lumini a tots i ens ajudi també a tots a fer el bé.

I bé, un cop arribats aquí, doncs comentar que al no haver-hi ni el representant del Grup de la CUP ni del Grup Mixt, en aquest sentit, doncs les seves esmenes decauen, llevat que algun diputat sol·liciti que es posin en votació. Que si no fos el cas, doncs procediríem ja a passar la paraula al Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, que té per un temps màxim de fins a trenta-cinc minuts... Digui, sí, digui, senyor Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Sí, jo crec que s'hauria de sotmetre a votació. Gràcies.

El president

Les dues esmenes de la totalitat, el no estar la CUP i el Grup Mixt dequeien per l'article 85.2 del Reglament, a no ser que algun diputat sol·liciti que es posin en votació. A l'haver-ho fet el senyor Ramírez, doncs es votaran conjuntament al final de la..., amb les altres, sí, sí.

Doncs en aquest sentit... *(Veus de fons.)* Trenta-cinc, trenta-cinc...

D'acord, doncs, un cop aclarit aquest punt amb l'aportació del senyor Ramírez, procediríem a continuar amb aquesta Comissió d'Economia, que tindria la paraula,

com havia comentat, el Grup de Socialistes i Units per Avançar, l'il·lustre senyor Jordi Riba, per un temps màxim de trenta-cinc minuts.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. No tinc intenció d'utilitzar-los en la seva totalitat, ni molt menys.

Bàsicament, avui estem discutint les esmenes de la totalitat o hauríem d'estar discutint l'esmena de la totalitat de la secció pressupostària del Departament d'Economia, i, per tant, intentaré cenyir-me, bàsicament, a l'objecte del debat que l'ordre del dia estableix.

En primer lloc, volem destacar que el pressupost global és un pressupost expansiu, però ordenat, de 49.162 milions d'euros, un 22,8 per cent més que els darrers comptes aprovats, i la qual cosa, diguem-ne, reflecteix un creixement pressupostari evident, orientat a serveis públics, inversió i capacitat institucional, però també cal destacar que és un pressupost que ho fa de manera ordenada i de manera racional. Garanteix que la voluntat política sigui executable, però, alhora, sostenible i creïble. Presenta una previsió de dèficit molt contingut, d'un 0,1 per cent del producte interior brut, es constitueix, doncs, el pressupost amb aquesta previsió d'aquest dèficit equivalent a 329 milions, que és una dada important posada damunt de la taula, perquè constata aquesta combinació d'ambició social i de responsabilitat fiscal.

En tercer lloc, voldria destacar la previsió d'estalvi corrent de 2.475 milions d'euros per finançar inversió. És una de les dades potents d'aquesta previsió pressupostària del Departament d'Economia i significa que la Generalitat genera marge per finançar inversions sense comprometre l'equilibri financer. És una qüestió, diguem-ne, un punt fort de caràcter tècnic, però políticament útil destacar-lo, atès que constata la voluntat de solvència que es trasllada, diguem-ne, en què no es tracta de fer el pressupost petit, sinó fer-lo de manera equilibrada i sostenible.

En quart lloc, voldria destacar la inversió del sector públic, que ascendeix a 4.146 milions, amb un increment del quaranta-cinc per cent respecte al pressupost de 2023. I cal destacar, en aquest sentit també, que no hi ha l'efecte extraordinari dels fons Next Generation, per tant, permet, diguem-ne, constatar de manera fefaent que el pressupost no només atén la despesa ordinària, sinó que prepara el país des del

punt de vista de les infraestructures, els equipaments i la modernització i inversió productiva.

També cal destacar la previsió de reducció de l'endeutament. La ràtio de deute sobre PIB baixa del 28,4 per cent al 27,4 per cent el 2026 i amb la cancel·lació parcial del FLA, que s'haurà de discutir en els propers mesos, aquest índex podria situar-se al 22,2 per cent del PIB, amb una disminució de més de 17.000 milions d'euros de deute, una reducció del vint per cent d'aquest endeutament, que implicaria també la reducció a l'estalvi d'entre 1.500 i 1.800 milions d'euros en interessos al llarg dels propers anys.

Vull destacar en aquest sentit també el pagament a proveïdors, que està en la dada, en l'índex, en la xifra de 28 dies per sota del límit normatiu. No és només una dada comptable, és liquiditat per empreses, autònoms, entitats i proveïdors, i per tant també volem destacar aquest element per dir que el temps, pagar a temps, és també política econòmica, atès que dona confiança i evita que l'administració traslladi tensions financeres al teixit productiu.

El Departament d'Economia en si mateix creix un trenta-dos per cent respecte al pressupost del 2023. El Departament d'Economia, diguem-ne, es reforça no només essent el Departament que gestiona les finances, sinó també el Departament que activa instruments de model econòmic, com l'Institut Català de Finances, Avalis, l'Agència Tributària, Ivàlua o l'Idescat.

En aquest sentit, cal destacar el paper de l'Agència Tributària, el contracte programa, i l'avenç que representa des del punt de vista de l'autogovern material. L'Agència és l'instrument que més creix, el contracte programa preveu 527 milions fins al 2030, dels quals 481 són més recursos de la Generalitat.

El 2026, incorpora 21 milions addicionals per iniciar transformació tecnològica, processos, dades i contractació, també la convocatòria de dues-centes places i cinquanta beques per a opositors i reforços per a la campanya de renda. És la constatació que l'autogovern fiscal no es proclama, sinó que es dimensiona i es pressuposta.

L'Institut Català de Finances és una palanca d'inversió productiva, és una peça central per convertir la política econòmica en finançament real. Més de 1.000 milions

d'euros de finançament amb una previsió de 1.080 euros aquest any. L'any anterior va afavorir, el 2025, unes 1.700 empreses, va reforçar l'aposta pel capital risc amb més de 70 milions en capital en companyies, 45 en total, i constata, diguem-ne, que l'ICF no és només crèdit, és una banca pública de promoció per a pimes, autònoms, projectes estratègics, habitatge i reindustrialització.

Destacar també el paper d'Idescat i Ivàlua i la voluntat de compra i racionalització d'actius per tal de reforçar el paper patrimonial de la Generalitat. Es reforça, com deia Idescat, clau per prendre decisions basades en dades, Ivàlua per avaluar polítiques públiques i redirigir-les quan no té l'impacte esperat i la política patrimonial que esmentava, que permet racionalitzar edificis i actius, va constatar la Comissió per part de la consellera, com les compres per al Trueta, el Clínic, edificis administratius i projectes com InnoFab o IDIADA.

El Departament d'Economia, doncs, converteix l'ambició política en capacitat pressupostària, controla el dèficit, redueix deute, paga temps, finança inversió, reforça l'agència tributària, mobilitza l'ICF i posa dades, avaluació i patrimoni al servei d'un país més solvent i més capaç.

Més enllà d'aquesta motivació per la qual el nostre grup rebutja les esmenes a la totalitat d'aquesta secció pressupostària, sí que voldria fer alguns comentaris de context sobre la situació.

En primer lloc, crec que val la pena recordar que el creixement econòmic de l'economia catalana al 2025 va ser d'un 2,7 per cent. El primer trimestre del 2026 ha estat un 2,9 per cent, dos punts per damunt de la mitjana espanyola i molt lluny de l'1 per cent de la Unió Europea.

Crec que també val la pena destacar que seguim amb uns ritmes importants, com des de fa molts anys no teníem de reducció de l'atur, d'increment de la taxa d'activitat, persones que volen treballar al nostre país, i de la taxa d'ocupació de les persones en edat laboral que estan realment ocupant un lloc de treball.

Hem recuperat el *gap* històric que hi havia des del punt de vista de la taxa d'ocupació amb el diferencial que, com dic, hi havia en les mitjanes europees, situant-nos, per tant, en aquest sentit en un espai, en una situació homologable, la qual cosa explica com generem molts més llocs de treball, molt més ràpid del que es redueix la taxa i

el nombre de persones aturades perquè, diguem-ne, la incorporació de persones en el mercat laboral és molt important reduint aquest *gap* històric que comentava, de tal manera que ens situem en el darrer mes a les portes dels 4 milions de persones ocupades a Catalunya.

Jo crec que són dades de context que val la pena tenir en compte. Hi ha molts reptes, moltíssims reptes a l'economia catalana, però és una economia competitiva. En el nostre grup no compartim aquesta voluntat constant de tirar-nos pedres a la nostra pròpia teulada. Tenim molts reptes des del punt de vista de la productivitat d'alguns sectors, però l'economia catalana és una economia competitiva, exporta més de 100.000 milions, presenta uns índexs d'obertura comparables a les economies més obertes i més dinàmiques d'Europa. Amb molts reptes, insisteixo, però també amb punts forts que des del nostre punt de vista i des del nostre grup no volem deixar de posar de manifest.

I els serveis públics, i l'actuació pública i política està al servei d'aquest model. Està al servei d'aquest model que, avui per avui, funciona molt millor que altres models que apliquen allò que els grups que han explicat les seves esmenes a la totalitat practiquen o els seus homòlegs allà on tenen possibilitat de governar.

Les retallades, la reducció de serveis públics, la reducció de polítiques públiques, també des del punt de vista de la dinamització de l'economia, que és la conseqüència inherent i inevitable de les reduccions fiscals, comporta avui per avui creixement de desigualtats, que implica no només una situació injusta des d'un punt de vista ètic, sinó que també implica un pitjor funcionament i una economia molt més ineficient.

Per tant, reblem en la línia que la política econòmica ha de ser ordenada, ha de ser equilibrada, però ha de ser proactiva des del punt de vista del paper del sector públic, sector públic emprenedor, sector públic compensador de desigualtats, sector públic que participa, diguem-ne, en la voluntat d'ordenar l'economia del país. I aquesta és la funció que constatem que aquest pressupost implica, defensa, amb el paper destacat del Departament d'Economia.

Per últim, i amb això acabo, recordar, perquè, diguem-ne, algú juga amb l'equívoc deliberadament, que l'increment recaptatori, l'increment fiscal, l'increment d'ingressos, en definitiva, que es contempla en el pressupost es deu, com a

conseqüència, és degut, com a conseqüència, d'aquesta situació econòmica que he descrit. Les bases fiscals, els índexs, diguem-ne, tributaris, els tipus que conté aquest pressupost són, bàsicament, els que va aprovar Junts el 2022. Si hi ha un creixement d'ingressos és perquè l'economia creix.

Les excepcions que es presenten en aquest pressupost són les vint-i-dues taxes que s'eliminen, se'n creen tres de noves, però s'eliminen vint-i-dues a efectes de simplificar i millorar, diguem-ne, l'eficiència fiscal del nostre sistema tributari. I també, cal destacar-ho, no s'aplica enguany, sí a la campanya de la renda, la rebaixa fiscal que hi ha hagut a les rendes inferiors de 33.000 euros que ha beneficiat, està beneficiant a la campanya del 2025 de la renda el seixanta per cent dels contribuents, rebaixa, millora per les rendes més baixes del nostre país acordada amb Esquerra Republicana i Comuns, modificant aquest marc fiscal, diguem-ne, heretat del Govern que va aprovar-lo el 2022, amb aquest, com deia, rebaixa a l'IRPF a les rendes inferiors a 33.000 euros.

Per tant, insisteixo, l'increment d'ingressos es deu a què l'economia està en aquests moments experimentant, malgrat els molts reptes que tenim des del punt de vista de la millora de molts desequilibris, experimentant un procés de creixement que és quelcom, sense cap mena de dubte, beneficiós.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara hi hauria la possibilitat d'un nou torn dels grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, si així ho sol·liciten. Sí? D'acord, doncs sent així,...

Fitxer 5

...té la paraula el vicepresident d'aquesta Comissió d'Economia i Finances, l'il·lustre senyor Joan Canadell per un temps màxim de cinc minuts.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Bé, primer de tot, algunes consideracions respecte al que s'ha dit d'altres diputats, representants de grups parlamentaris, Miri, senyor Ramírez, sobre la fiscalitat ja li vaig dir justament dijous passat en el Ple, vostè sap molt bé quina és la nostra proposta, tant és així que hem presentat llei en aquesta línia, és a dir, que no és que ho diguem amb moció, sinó que a més a més presentem llei.

Reducció, eliminació, pràcticament, de l'impost de successions i donacions i reforma de l'IRPF amb deflactació, perquè fa quinze anys que no es deflacta, i reducció dels mínims, com altres comunitats autònomes poden tenir i nosaltres no podem tenir perquè no tenen dèficit fiscal i nosaltres sí que tenim dèficit fiscal.

I sobre aquest debat que fa dies que va començar el senyor Cid i que ara vostè també l'ha utilitzat, eh?, el mateix argument que el senyor Cid i ara també el senyor Riba, que resulta que són hereus de la fiscalitat del 2022. Mirin, el 2022, primer, sortíem d'una situació molt complicada que era la Covid, però vam haver de fer Govern amb els Comuns, perquè sinó no sortien els números. I els Comuns van exigir allò i vam haver de menjar-nos un gripau per poder tirar endavant una legislatura. Miri, com es menja el PP quan vostès els condicionen amb els toros, eh? Vostès no parlen de fiscalitat, parlen de toros i els condicionen amb els toros o l'anticatalanisme. Doncs això, ens van menjar el gripau.

Però nosaltres quan hem pogut, què hem fet? Presentar propostes per refer aquell gripau que ens va fer molt mal, però que no teníem més remei que fer-ho, perquè sinó no hi havia legislatura.

Per tant, senyor Cid, no vagi presumint d'això, que ja sé que vostè s'ho compta en el seu haver. Per nosaltres és d'aquells pecats que hem comès i que algun dia, quan puguem, els subsanarem, no en tingui cap dubte.

El PP, dir-li a la senyora Casanova, miri, vostès neguen el dèficit fiscal. Jo només li faig una pregunta perquè vostè crec que és una persona molt intel·ligent o força intel·ligent, eh?, deixi-m'ho dir així. Miri, si els catalans paguem 74.000 milions d'euros l'any en impostos i el pressupost és de 49.000 milions d'euros l'any, on està la diferència? No tenim dèficit fiscal? Doncs ja m'ho explicarà perquè vostè segur que té una resposta, però és el dèficit fiscal, eh?

I vostè diu, oh, Barcelona, hauríem de fer balances fiscals a Barcelona. Miri, això li puc dir que es miri les compareixences que van haver d'economistes a la Comissió del Deute Històric fa tres anys, ho van deixar clar. És a dir, no hi ha cap ciutat del món que faci balances fiscals, perquè no té cap sentit. Té sentit quan tens un Parlament, quan tens una comunitat que té legislació pròpia, aleshores sí que té sentit calcular balances fiscals, que és el que fa Canadà, que és el que fa Estats Units, que és el que fa altres Estats Federals, i Catalunya, dintre d'Espanya, també.

Per tant, no barregem coses que no tenen cap sentit. Queda molt bé però no té cap sentit. Balances fiscals és quan tens un Parlament, tens un corpus legal i, per tant, pots calcular aquestes balances fiscals.

I el PSC, amb els dos minuts que en quedin. Miri, vostè parla del FLA, dels 90.000 milions d'euros. Ja l'hi he dit, això es va aprovar en aquest Parlament. Havíem de condonar els 90.000 milions d'euros perquè tenim un deute històric de 456.000 milions d'euros. Vostè va votar que no. Jo ara només li pregunto, a veure, poso la prova del cotó de la coherència del PSC. Fa quatre dies han publicat les balances fiscals, vostès, vostès, no nosaltres, eh?, vostès. Ha sortit un 8,2 per cent. El mateix que sortia durant els darrers trenta anys, 8,2, 8,5, 7,8, 9,6.

S'ho creu o no s'ho creu el que vostès han publicat? Perquè si s'ho creu, aleshores no és difícil d'entendre que si en un any, més o menys, de mitjana, 20.000 milions d'euros, hi ha hagut anys de 18, de 20, de 22, doncs en trenta i escaig d'anys surten 456.000 milions d'euros.

Per tant, el dèficit fiscal que vostès han calculat del 22 és el mateix que hi havia al 21, al 20, al 19, al 18, al 17, fins al 1980 o 90, que és quan es van començar a calcular les balances. I per això hi ha un deute històric de 456.000 milions d'euros.

Llavors jo li dic, no li sembla que si hi ha un deute de 456, com a mínim, els 90.000 del FLA s'haurien de perdonar? Perquè és que vostè ha dit: «No, hi haurà un estalvi de 1.600 milions d'euros en els propers anys», cinc anys, cinc anys. És que els 1.600 són anuals, eh?, si eliminem el cent per cent del FLA. Cada any.

Sap quant costa la proposta que han fet els mestres i que per això segueixen al carrer? Em sembla que uns 700 milions d'euros segons he llegit els mitjans, 700. O sigui, només eliminant el cent per cent del FLA podríem pagar dos vegades, dos

vegades, la causa principal per la qual els mestres estan al carrer. Per tant, escolti'm, siguin coherents. Vostè no ho és, ja entenc que ha de fer el seu paper, però no ho és, eh?, almenys que quedi clar.

I sobre la reducció de l'atur, ja ho he dit, vostès juguen amb les dades. Miri, sap què hi ha hagut entre l'atur de fa uns anys i el d'ara? Doncs tot el tema dels discontinus, la reforma laboral, els discontinus.

Clar, tu ara mires l'estadística i dius, sí està treballant, però d'aquí quatre dies no. En canvi et truquen per telèfon o et fan una enquesta, que és l'EPA, i et diuen: «Tu treballes o no?» Home, no, perquè això no és treballar, d'acord? Per tant, 10,12 per cent l'EPA, enquesta de població activa.

I ja acabo, ara sí. Diu que l'economia creix. Sí, clar, és que van heretar una economia que creixia un 3,6 per cent, però ara ja només està al 2,7 per cent. Després de quatre anys l'economia de Catalunya estarà pitjor. Menys creixement, més atur, més EROs, més pressió fiscal, menys poder adquisitiu. No ens surten els números.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. I ara té la paraula la diputada del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustra senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Molt bé, president. Moltes gràcies. Senyor Canadell, no sé si soc molt o poc intel·ligent, però el que sí que soc és persona previsible, sap?, i per això soc del Partit Popular, eh?

Jo, el que deia abans, no demanava fer balances fiscals. Jo el que li volia dir, i a tots els que ens escolten, és que si Catalunya pateix un espoli fiscal en relació a la resta d'Espanya, llavors Barcelona també pateix un espoli fiscal per part de la resta de Catalunya. Això era l'únic que jo volia deixar clar.

Per altra banda, entenem que el diputat Riba hagi fet una anàlisi més bé tècnica i també de la situació fins i tot de l'economia catalana i que no hagi entrat realment en el rerefons que té el pressupost, perquè en realitat no hi ha un canvi de rumb en les

polítiques del Govern per resoldre, per una banda, l'actual col·lapse dels serveis públics a Catalunya, ni tampoc per donar resposta als grans problemes que tenim els catalans.

No considerem, doncs, que aquests pressupostos del 2026 siguin capaços per fer front a tots els grans reptes que tenim avui en dia a Catalunya. La crisi de les Rodalies, la manca d'habitatge, les llargues llistes d'espera en salut i en serveis socials, la baixa qualitat educativa, l'elevat nombre de barracons escolars, les condicions laborals inadequades dels professors, dels metges i altres col·lectius del sector públic, la greu inseguretat ciutadana i la concentració d'ocupacions d'habitatges a Catalunya. I podem seguir, la precarietat laboral i les nombroses baixes per incapacitat temporal, la forta onada d'acomiadaments col·lectius a la indústria, la burocràcia administrativa que ofega els autònoms i les pimes cada dia, l'infrafinançament de les universitats i els centres de recerca, i tot això, a sobre, amb els impostos més alts de tot Espanya.

Creiem que aquests pressupostos 2026 de les esquerres el que fan és cronificar aquesta decadència social actual, ja que responen a prioritats equivocades. En definitiva, més superestructura, més despeses supèrflues, més serveis públics col·lapsats i elevats impostos a pagar pels catalans i les catalanes. I al Partit Popular no ens trobaran donant suport a un pressupost que està allunyat de les necessitats de la gent, ni en el paripé polític, ni en el blanqueig del procés separatista.

Per això, des del nostre grup parlamentari, el que defensem és, simplement, un pressupost totalment alternatiu que respongui a una fiscalitat moderada per les persones i les empreses, juntament amb un finançament adequat al cost de prestació dels serveis públics de competència autonòmica, l'aprimament de l'estructura del grup Generalitat, la bona gestió dels recursos públics i l'eliminació de les despeses innecessàries, i centrat en els serveis públics essencials, salut, educació i atenció social i seguretat i en inversions, infraestructures, habitatge i recerca.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del diputat del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Pues parece que sí, que siempre hay capacidad y posibilidad de redimirse. Pero, claro, el señor Canadell, de Junts, saca pecho de que Junts es capaz de pactar el Majestic con el Partido Popular y pactar la política fiscal y económica con los señores de Comuns, los comunistas de Comuns. ¿Por qué? Porque su interés no es el de los catalanes, su interés es la cartera. Su ideología es el dinero y lo demuestran cada día. Por tanto, ¿qué podemos esperar de Junts?

Señor Riba, yo le he hecho una pregunta muy clara, muy clara y muy directa, muy precisa, no cabe interpretación. ¿Ustedes van a llegar a un acuerdo con los profesores? ¿Sí o no? Es muy sencilla esta pregunta. Y le formulo esta pregunta porque hay muchos profesores que nos están viendo y están esperando una respuesta al respecto. Así que espero y deseo que usted, al menos en su último turno, pueda responder.

Y, mire, cuando las personas que lo están pasando francamente mal, que es la inmensa mayoría de los catalanes, si tienen la oportunidad algún día de poder ver su intervención, lo entenderán. ¿Y sabe por qué? Porque usted viene aquí diciendo que la Generalitat de Cataluña no sube los impuestos, sino que, gracias a la política fiscal de los Comunes y Junts, que la inflación está disparada, pues hay mayor recaudación. Y es cierto. ¿Y eso qué implica? Que ustedes son los primeros que se aprovechan de la subida de la cesta de la compra. Son ustedes los primeros que hacen negocio gracias a que suben los huevos, el pan, el aceite, el combustible, la luz, el gas, todo. Porque ustedes dan y hacen tajada de todo esto.

Por tanto, cuando las personas se piensen qué hay que hacer para bajar los precios de los bienes de primera necesidad, que vean y se lean su intervención, y entenderán por qué los socialistas lo único que hacen es intentar aprovecharse del aumento de precios.

Y el claro ejemplo lo expliqué en la última comisión. El Banco Central Europeo subió los tipos de interés en los últimos años, los han disparado los últimos años para, se supone, que para la inflación. Y el resultado ha sido que han hundido la economía

local y la economía de las familias, porque los intereses han disparado y la rentabilidad y, evidentemente, los dividendos de los bancos se han disparado. Por tanto, ustedes no legislan para los catalanes, legislan, evidentemente, para esas grandes fortunas globalistas que dicen atacar pero que, realmente, defienden a muerte.

Por tanto, para acabar, con dos minutos que quedan, solo les diré lo siguiente y es que este presupuesto no mejora la economía de Cataluña, estos presupuestos no dan respuesta a la situación actual, estos presupuestos saben perfectamente que es un mero trámite político para poder aguantar dos años más el presidente Illa.

Pero le diré una cosa, señor Riba. Y es que la situación se nos está girando en contra. Al final, unos presupuestos continuistas como estos que inciden, precisamente, en la política fiscal de Junts, es decir, la de los Comunes, pues lo que nos va a llevar es que cada vez el margen de maniobra que tienen las familias es menor.

Hay familias, señor Riba, que el hecho de que ese mes le venga el seguro del coche, que venga el recibo del IBI o que le suban cualquier otra tasa implica a que ese mes no van a llegar al final de mes. Y yo le pido eso, que ustedes hagan esa reflexión.

Y si ustedes dicen que hacen y defienden la clase trabajadora de esta región bajen los impuestos a los que menos tengan, defiendan esa posición humanista que dicen hacer ustedes, pero que no la aplican. Pero no, no, prefieren aprovecharse de la situación socioeconómica, prefieren recaudar más que nunca y prefieren llevarnos a la situación que tenemos.

Y para acabar quiero dar un mensaje de esperanza, un mensaje de posibilidad de alternativa, un mensaje a esos catalanes que ven cada día que no llegan al final de mes, que ven que acaba de fallecer un conocido en su barrio, que ven que a su abuela le han robado o que ven que su hijo está rodeado de personas y de alumnos que no son nacionales y que ya incluso en su colegio se comen cuestiones que jamás se han comido en su casa. Decirles que, en España, pero particularmente en Cataluña, hay una alternativa una alternativa real, una alternativa que ponga a los catalanes en el centro de las políticas públicas y una alternativa que deslocalice por

fin a los culpables y a los protagonistas de esta situación, que son Junts, Esquerra y el PSC.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Havent acabat el segon torn dels grups que havien presentat a esmena de totalitat, torna a tenir la paraula el diputat del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar per un temps màxim de cinc minuts, l'il·lustre senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies.

Unes precisions. Saben on acaba el model de rebaixes fiscals que vostès ens defensen? Perquè ara només ens expliquen una part de la pel·lícula, el principi, la part bonica. Quan rebaixes els impostos, rebaixes els serveis públics. Quan rebaixes els serveis públics, i no és fer filosofia, tenim models que poden constatar. El 47 per cent de les famílies nord-americanes estan endeutades fins a les orelles amb xifres superiors als 220.000 euros quan tenen, no un imprevist per pagar una factura, quan tenen una malaltia greu que no hi ha assegurança que els cobreixi, que no hi ha un sistema públic que garanteixi una prestació universal de salut. Aquest és el resultat del model que vostès apliquen. Perquè darrere de les rebaixes fiscals, una darrere l'altra, hi ha un canvi, efectivament, de model. D'uns serveis públics universals a un model en el que cadascú s'espavila i, qui no pot, doncs queda pel camí.

Fitxer 6

De la mateixa manera que el cost mitjà d'educar una criatura, en els països en els que s'aplica el model que vostès defensen, de fet, vostès són fidels seguidors del senyor Trump, que ha aplicat i aplica aquest model, diguem-ne, amb entusiasme, educar una criatura, cosa que aquí està garantida de manera universal, la qual cosa ens permet, a més a més, tenir un nivell d'educació superior, el 98-99 per cent de la

població està educada, sense distincions de classes, sense distincions de renda, és una qüestió ètica de fons i de diferència ideològica evident, però el resultat de l'aplicació d'aquest model que vostès defensen de rebaixes fiscals és l'afebliment dels serveis públics que, entre altres coses, garanteixen a casa nostra això. Perquè aquí la sanitat pública, que si no es debilita, cura malalties i salva vides, educa criatures, educa persones per al futur. I aquest és el model que nosaltres defensem i el model que defensa aquests pressupostos.

Alguna consideració més. Senyora Casanova, vostè, certament, és una persona previsible, però avui hi ha un element que trenca aquesta norma, que el Partit Popular parli de precarietat laboral realment m'ha desbordat. Vostès, diguem-ne, que les seves reformes laborals no han estat, precisament, un paradigma del foment de l'estabilitat laboral i que, precisament, el mercat laboral s'ha transformat en favor de la reducció de la temporalitat, de l'increment de les contractacions, diguem-ne que, en aquest cas, m'ha sorprès.

També m'ha sorprès, en aquest cas positivament, i li utilitzo els números complementaris, que vostè digui entre el 60 i el 73 per cent del deute és causa de les decisions que va prendre el Govern de la Generalitat, els governs de la Generalitat, segons l'informe 24 del 2024 de la Sindicatura de Comptes. Entenc, per tant, que vostès assumeixen que entre el 27 per cent i el 40 per cent és resultat de l'infrafinançament. És una conseqüència inevitable del que vostè ha dit i de la qual cosa, diguem-ne, podem deduir, així espero, que vostès recolzaran, quan arribi al Congrés dels Diputats, la mesura per aprovar la reducció o la condonació d'almenys un vint per cent.

I em refereixo a aquest informe perquè, diguem-ne, hi ha qui té tendència i, si em permet la llicència, a fer els números del gran capità. Una cosa són les balances fiscals, una altra cosa és el flux monetari, una altra cosa és el cost-benefici, i el que no es pot fer amb rigor són aquests números de, diguem-ne, permeti'm, de caldo gros.

L'informe de la Sindicatura de Comptes, analitzant fil per randa, determina el que determina i és veritat, i tenim tota la legitimitat per defensar una reducció de la càrrega de l'endeutament en funció d'aquest infrafinançament que, efectivament,

s'ha produït i hem assolit una xifra molt important, un vint per cent. A les mans de tots està que això s'apliqui i que aquests entre 1.500 i 1.800 milions es redueixin en el pagament dels interessos o no. Aquesta és la decisió.

Finalment, senyor Ramírez, això no és ni una sessió de control, ni una compareixença, i li descobriré que, fins i tot, ni tan sols nosaltres som el Govern, som el Grup Parlamentari que donem recolzament, però no som el Govern. I, per tant, les meves respostes no poden, diguem-ne, suplantar aquesta funció.

El que sí que li puc assegurar és que estic absolutament segur que el Govern al qual nosaltres donem recolzament farà tot el que calgui per la millora del model educatiu del nostre país, d'acord amb el conjunt de la comunitat educativa, diguem-ne, però no li puc anar més enllà d'aquesta resposta, des del més profund i absolut convenciment que el que orientarà les decisions del Govern és aquesta voluntat, però, torno a dir, ni és una sessió de control, ni una compareixença. De fet, es discuteix, entre d'altres, la seva esmena a la totalitat. Per tant, no té cap mena de sentit que vostè, diguem-ne, m'interpel·li o em faci preguntes, atès que el que estem discutint és una proposta que vostès fan.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara seria el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmena a la totalitat. Tindria la paraula el diputat del Grup d'Esquerra Republicana per Catalunya, l'il·lustre senyor Albert Salvadó, per un temps màxim de deu minuts.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. M'hi sobraran, no els esgotaré, espero.

Bé, Esquerra Republicana donem suport als pressupostos i, per tant, no donem suport, evidentment, a les esmenes a la totalitat, per un tema estricte de sentit de país. Sentit de país, senyor Canadell, no el sentit de país al que vostè feia referència, perquè, clar, segons Junts, podem fer dues coses: o votar el que vota Junts i llavors tens sentit de país, o votar diferent de Junts i llavors prioritzes partit. I seguint esta lògica, segons Junts, els partits que tenen sentit de país és evident que és Junts, Partit Popular i VOX. El nostre sentit de país és sensiblement diferent.

I aquí estem moderadament satisfets perquè incorporem davant la irresponsabilitat d'alguns, Esquerra Republicana incorporem responsabilitat i, davant la falta d'ambició d'alguns altres, Esquerra Republicana incorporem ambició nacional i ambició social.

I en este sentit, al projecte de pressupostos també se desgranen guanys i sobirania, increment d'estructures d'Estat, que és imprescindible en la construcció nacional de Catalunya.

I vull agrair tant al Partit Socialista com al Grup dels Comuns perquè avui és evident que este Parlament té una majoria progressista, però també és evident que no té, no disposa d'una majoria independentista. I per tant, aquesta flexibilitat del Partit de Govern i dels Comuns de tensionar moltes vegades les seues costures cap a postulats evidentment d'increment de sobirania, d'increment de l'estructura d'autogovern del país, és un exercici el qual per al país és imprescindible i els quals els vull agrair.

Perquè al final estem per una part en un context geopolític molt complex que amenaça els nostres teixits productius, que amenaça la qualitat de vida dels nostres conciutadans. Tenim una situació social d'absoluta..., d'una crisi tant als serveis públics, se veu estos dies en el sector de l'educació, també el patim al sector salut, en les dificultats d'accés a l'habitatge, en la pèrdua de poder adquisitiu de la ciutadania, on avui treballar moltes vegades no et permet arribar a final de mes. I per tant, davant de tots estos reptes que tenim com a país, jo crec que la nostra responsabilitat és oferir certeses, oferir estabilitat, ser-ne part de la solució.

I també, com a país, és evident, i aquí coincidim en alguns companys diputats que m'han precedit en la paraula, que Catalunya patim un espoli fiscal des de fa dècades i, per tant, qualsevol acord al qual hi hem d'arribar una força independentista també ha de servir per intentar compensar este dèficit fiscal i intentar seguir guanyant sobirania.

I en aquest sentit, jo li he de dir als companys de Junts, Catalunya necessitem Junts, és que els necessitem per seguir avançant. El que no pot ser és que, quan planteges acords per intentar compensar este espoli fiscal, diu consorcis d'inversió en societat

mercantil, es tomba perquè es reclama una disposició addicional tercera, que, u, està caducada i, dos, s'ha demostrat que no serveix.

Quan pactem un nou sistema de finançament que suposaria gairebé 5.000 milions d'euros. No, no n'hi ha prou. Reclamem un estadi superior per poder justificar el no.

Quan plantegem la condonació de 17.000 milions d'euros del FLA per intentar també compensar de manera indirecta este desequilibri fiscal. Tampoc, no n'hi ha prou amb el vint per cent, ha de ser el cent per cent. Evidentment que és millor cent per cent, però és que és imprescindible que poguéssim anar guanyant este tipus de debats perquè, sinó, com a país, estem condemnats a la frustració més absoluta.

Per tant, no hi entraré, ja s'ha explicat, i ho vaig dir a l'última intervenció meua aquí en esta comissió, l'arquitectura fiscal de la qual ens hem dotat, que la majoria de grups parlamentaris que estem en aquesta cambra en som, per sort, corresponsables, i jo crec que, al final, hem de tenir en compte que la despesa en serveis públics essencials està directament relacionada amb el nivell de finançament d'un territori, i en este sentit, si mirem la comparativa de Catalunya respecte d'altres territoris de l'Estat, se veu clarament quina és la relació entre dèficit fiscal i pressupost de despesa en serveis públics per càpita. Per tant, no hi entraré més perquè jo crec que ja ho ha explicat el diputat Riba.

Però, simplement i per acabar, jo crec que són uns pressupostos, i em quedaré per acabar amb el que fa referència al Departament d'Economia, que és el que avui ens hauria d'ocupar, on plantegem avançar en l'administració tributària catalana que ens permeti que en un temps raonable poder estar dimensionada per incorporar la gestió de l'IRPF, que serà un salt endavant imprescindible.

I jo crec que aquests vint i escaig milions d'euros que es contribueixen ja en aquest pressupost del 2026, i també la referència en quatre o cinc anys a disposar de pràcticament 500 milions d'euros per fer efectiva estes competències, penso que és una molt bona notícia per al país, i per tant, creiem que el fet d'anar fent estos guanys de sobirania justifiquen donar suport a estos pressupostos.

Acabo. L'altre dia també el Grup Parlamentari de Junts posava en valor el fet de no renunciar, i criticava les renúncies que fem, entre altres, Esquerra Republicana. Vostès han passat del cobrar per avançat a no renunciar. Jo també els ho dic, davant

d'un català o una catalana que no pot disposar d'una casa, Esquerra Republicana intentarem trobar solucions, encara que ens impliquen petites renúncies. Davant de l'espoli fiscal que ofega als catalans i catalanes, Esquerra farem renúncies per intentar solucionar-ho. Davant del tensionament dels centres educatius, dels centres sanitaris, dels serveis socials, seguirem fent renúncies per trobar solucions. Davant d'aquell independentista que considera que no pot renunciar a anar construint país, si anar construint país és anar fent petites renúncies, Esquerra Republicana les farem. Per què? Perquè la decisió estratègica és clara. Davant dels reptes d'aquest país, Esquerra Republicana serem part de la solució i no serem part del problema.

I acabo, president, desitjant-li una ràpida recuperació al company diputat Toni Castellà, que esperem que el més ràpidament possible pugui estar aquí entre naltros donant guerra.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara té el torn de paraula, el diputat del Grup Parlamentari de Comuns, l'il·lustre senyor David Cid.

David Cid Colomer

Sí, gràcies, president. Suposo que tenen a veure amb aquests dies, però veig que han tingut, ja els ho dic darrerament, certes epifanies, perquè, clar, escoltant els senyors de Junts parlant ara de tots els sectors socials que estan en lluita no deixa de ser xocant i sorprenent. Bàsicament perquè tenen molt a veure amb les seves retallades i... Vostès han governat des del 2010 fins al 2022 i no han estat capaços d'arreglar cap sector social que estigués en lluita, cap ni un.

Però jo també..., hi ha alguna cosa que també no em deixa de sorprendre, que és que vostès tot ho arreglen igual, és a dir, amb rebaixes fiscals. I la pregunta és, és a dir, llavor com sostenim els serveis públics? I vostès diuen no, no, tot ho arreglem... *(Veus de fons.)* Un moment, tot ho arreglem amb el dèficit fiscal.

Però la meva pregunta és per què es va fer pressupost el 2020 o el 2022? Perquè hi havia dèficit fiscal, sí o no? La diferència fonamental és que governaven vostès. És a dir, quan vostès governen, llavors sí que hi ha d'haver-hi pressupostos. Si no

governen vostès, no hi ha d'haver-hi pressupostos. Ara, això sí, primer país i després partit. No, miri, primer partit i després país, que ja ens coneixem. I també, vull dir, com a mínim, expliquin les coses com són.

És a dir, nosaltres som l'únic espai polític que mai ha fet president per omissió o per acció a un president de dretes. Nosaltres no els hem investit mai. Nosaltres el que vam pactat són els pressupostos del 2020 i dels 2022. Dues vegades. I ja li he dit més d'una vegada? Sí. A canvi de pressupostos, ho ha dit vostè, no ho he dit jo, es van menjar un gripau i van adoptar una política progressista en matèria fiscal. Perquè això és el que defensem nosaltres per Catalunya, que és que qui més té més paga.

O sigui, vostès, jo ja sé que són del revés. És a dir, com més recursos tens, menys impostos has de pagar. Fins i tot els encanta l'elusió fiscal i a vegades, fins i tot, el frau fiscal.

Però després també jo demano un cert rigor. És a dir, tinguem els debats i expliquem-li a la gent la veritat –expliquem-li a la gent la veritat. Catalunya no és la comunitat autònoma que paga més IRPF, no. És a dir, el tram més alt de l'IRPF és del País Valencià. Sí, sí, és... O sigui, ho podem buscar, és que és igual, d'avui, d'ara mateix.

I a més a més, és veritat, nosaltres no compartim la seva política de deduccions fiscals i jo no estic d'acord que, per exemple, si tens una mascota, com a Andalusia, et facin una deducció fiscal o si tens la quota del gimnàs tinguis una deducció fiscal. Perquè això, després el que acaba passant és quan tens, per exemple, el cribratge de càncer de mama, doncs que no tens prou recursos. Perquè té a veure amb això.

Perquè quan vostès parlen de rebaixes fiscals han d'explicar d'on surten. Perquè un de cada tres recursos de la Generalitat va directament a salut. I per tant, quan vostès plantegen eliminar l'impost de successions, per cert, l'impost de successions, el setanta per cent dels catalans o no paguen res o paguen menys d'un euro.

Llavors, a mi m'han d'explicar... És a dir, quan vostès parlen d'aquesta classe mitjana, mirin, quan una persona hereta 100.000 euros en *cash* i el conjunt dels hereus una vivenda de 500.000 euros de valor cadastral, paguen zero. Zero. 100.000 euros en...

Fitxer 7

...*cash*. Trinco, trinco. Paguen zero.

Llavors, jo ho sento, eh? Les classes mitjanes d'aquest país no tenen cent mil euros al banc, no els tenen. Vostès, el seixanta-set per cent dels catalans, saben quan guanyen? El seixanta-set per cent dels catalans? Menys de 33.000 euros. Si aquest és el problema, si el problema és que s'han d'apujar els salaris. Llavors, quan vostès parlen d'una suposada, no sé, que la gent lliga els gossos amb llonganisses, jo no sé on els han vist vostès? Perquè, clar, si el seixanta-set per cent dels catalans guanyen menys de 33.000 euros, de fet, ja els hem rebaixat els impostos.

I, de fet, la seva proposta, la proposta de Junts, perquè també tota la gent que ens veu ho sàpiga, vostès el que plantegen és que la gent que guanyi menys de 36.000 euros, ai, de 33.000 euros, els rebaixem setze euros al mes. Ara, la gent que guanya més, en aquest cas... Sí, sí, facin els números, perquè l'impost de l'IRPF és un impost, o sigui, que es paga per trams, que sembla mentida que a vostès, és a dir, estem en la Comissió d'Economia. És a dir, si tu rebaixes la fiscalitat en els trams més inferiors, acabes beneficiant també als trams superiors. Funciona així l'IRPF.

I per la gent, li és molt més important, per exemple, que li rebaixis el cinquanta per cent el preu del transport públic, com fem nosaltres, que, per exemple, en aquest cas, quan va a l'escola bressol pagui zero per un curs o, per exemple, que quan va, en aquest cas, a l'hospital i es passa tres setmanes a semicrítics de Sant Pau, pagui zero, i no com a Estats Units. I això és redistribuir la riquesa. I això té a veure amb una societat que és cohesionada i que lluita contra la desigualtat.

Perquè aquest és el problema que tenim. Un de cada tres nanos de Catalunya estan en risc de pobresa. I vostès, la gran solució que tenen és que algú que guanya més de 150.000 euros o hereta cent mil euros en *cash* pagui zero o pagui menys. Doncs no, jo no hi estic d'acord.

I bé, miri, si per pactar amb vostès, fins i tot, hem de fer possible aquesta política fiscal, ho farem. Ara, amb un límit molt evident, nosaltres no investirem... Insisteixo en el que he dit, expliquin les coses com són. Nosaltres no hem fet, els Comuns i la

meva tradició política no hem fet mai, per acció o per omissió, un president de dretes en aquest país, quaranta anys de democràcia. Vull dir, com a mínim, expliquin les coses com són.

I miri, el de la corba de Laffer és que és una *camama*. Perquè, clar, és a dir, o sigui, jo no conec cap país que baixi la fiscalitat i pugi la recaptació. I vostès diuen: «No, és que llavors augmenten el nombre de contribuents». Però si tenim un rècord de contribuents. Si, de fet, tenim major recaptació perquè tenim, gràcies a la nostra reforma laboral... Mira, jo no entro..., amb perdó, eh?, en els disbarats que s'han dit aquí sobre el tema de l'atur, però és igual. És a dir, i en això sí que és veritat. És a dir, hi ha 4 milions de persones a Catalunya que cotitzen a la Seguretat Social. Això no m'ho poden negar, és a dir, això és una realitat. És que, bé, al final, això és com és, i per això puja la recaptació, perquè hi ha més gent.

De fet, m'ha semblat entendre, fins i tot, que era una esmena, fins i tot, a la seva política migratòria, perquè com que vostès han dit que volen que augmentin el nombre de contribuents, doncs ja m'explicaran a vostès com volen que augmenti el nombre de contribuents si no ve gent a treballar de fora perquè... O sigui, no fabricarem en aquest cas catalans i catalanes i espanyols.

Per cert, també m'ha entendrit el senyor Canadell, que ha dit també, una altra epifania, que nosaltres érem tan espanyols, m'ha sorprès, tan espanyols nosaltres com els bascos i, en aquest cas, també els navarresos, no? No ho sé, m'ha xocat. No sé si és una de les noves epifanies que també ens ha d'explicar avui, que ara ja resulta que som espanyols.

Bé, en tot cas, mirin, nosaltres hem tancat un acord de pressupostos, 50.000 milions d'euros, en aquest cas. Augmenta 9.000 milions d'euros el pressupost. 4.000 milions per inversió... Perquè això és el que passarà. És a dir, quan comencin les rebaixes fiscals, com que en realitat no podran sostenir carregar-se els serveis públics perquè se'ls muntaria, no?, un sidral de cal déu, què passarà? Es carregaran la inversió perquè, bàsicament, és l'única manera que tindran d'intentar quadrar el pressupost. I, evidentment, això ja sabem el que passa. És a dir, quan tu no tens un sector públic que inverteix, acabes deprimint l'economia, que sembla, no?, el que tant els preocupa.

I, per tant, nosaltres hem tancat un acord de pressupostos amb, bàsicament, tres pilars, sí. És a dir, política d'habitatge, que vol dir més recursos, construir més habitatge protegit, especialment de lloguer. La llei de barris, evidentment, també regular. Sí, perquè s'ha de regular el mercat. L'habitatge no és per fer negoci, l'habitatge és per viure, no és un actiu, com ho consideren molts de vostès. L'habitatge és per viure. I, per tant, sí, evidentment, la Generalitat ha de garantir que tot català i tota catalana tingui un lloc on viure i el pugui pagar amb el seu sou. I això, al final, humilment, és el que pretenem nosaltres i, per tant, també, en aquest sentit, augmentar i doblar els ajuts de lloguer.

I, evidentment, sí, transport públic. Jo els hi deia, crec que ajuda molt més a les classes treballadores i a les classes mitjanes, en aquest cas, per fer front a la inflació, la rebaixa del cinquanta per cent del preu del transport públic.

Mirin, expliquin-li vostès una persona de Terrassa, que és de Zona 3, si el cinquanta per cent de la rebaixa del preu del transport públic li beneficia o no li beneficia cada mes. Vostès saben quant costa, per exemple, quin estalvi els hi suposa a una persona que viu, per exemple, en Zona 2? Quaranta euros al mes els hi suposa l'estalvi. I en Zona 3 ja n'hi els ho dic.

Per tant, això té molt més impacte, per exemple, que tots els seus regals fiscals, que, insisteixo, regals fiscals que vostès fan que sempre acabin beneficiant més a qui més té.

I, finalment, sí, serveis públics. I això els hi dic, evidentment, que cal millorar la situació i el funcionament dels serveis públics. Ho estem veient, evidentment, amb les mobilitzacions de mestres. Ho estem veient, evidentment, amb les dificultats que té el sistema sanitari. Nosaltres, humilment, intentem contribuir-hi, per exemple, amb un pla per reduir les llistes d'espera. Cent mil beques més, en aquest cas, per beques menjador. Perquè vostès, clar, s'omplen la boca també que cal ajudar les classes mitjanes, doncs, miri, cent mil beques més, en aquest cas, beques menjador per gent que té dificultats per poder pagar el menjador escolar. I això som els Comuns.

I, en definitiva, els ho dic, mirin, jo crec que, sincerament –sincerament–, és a dir, la seva política econòmica ja l'hem tastada, i la vam tastar del 2010 al 2020. I jo vull recordar en aquest país el que va passar quan vostès van arribar, van governar, és

que ja ho han fet. Vostès ja es van carregar els impostos a qui més tenia, es va encarregar, evidentment, l'impost de successions i, després, evidentment, va passar el que va passar, retallades i moltíssima gent que tenia moltes més dificultats per accedir als serveis públics.

Per tant, sí, si nosaltres podem utilitzar la nostra influència per impedir que s'apliquin polítiques de dretes, ho farem. I com els hi vaig dir l'altre dia, moltíssimes gràcies, moltíssimes gràcies, perquè la seva posició, la seva posició d'evidentment no a tot, permet que nosaltres tinguem una influència clau i que jo crec que és en benefici dels catalans i catalanes d'aquest país.

El president

Moltes gràcies, diputat.

Doncs, havent acabat els torns dels diferents grups parlamentaris, procediríem a la votació de les esmenes a la totalitat.

Per tant, vots a favor?

Junts, PP i VOX.

Vots en contra?

Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana i Comuns.

Per tant, tenint en compte la delegació de vot del senyor Castellà, serien 7 vots a favor, 9 en contra. Per tant, es rebutgen les esmenes a la totalitat.

Si em permeten, ara aixecarem la sessió i acabarem la Comissió d'Economia. Esperarem dos minuts i reprendrem una nova comissió per fer els nomenaments de la ponència de la llei de mesures.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...

Fitxer 8

Sessió 24 de la CEF

La sessió de la Comissió d'Economia i Finances (CEF) s'obre a ****. Presideix Guillem Mateo Sellas, acompanyat del vicepresident, Joan Canadell i Bruguera, i de la secretària, Lluïsa Llop Fernàndez. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents [membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026 (tram. 200-00027/15). Govern de la Generalitat . Nomenament de la Ponència (Text presentat: BOPC 497, 3; esmenes a la totalitat: BOPC 502, 11).

El president

Bona tarda de nou a tots els grups.

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026

200-00027/15

Iniciem una nova sessió de la Comissió d'Economia i Finances amb un únic punt de l'ordre del dia, que és, com els havia comentat, el nomenament de la ponència del Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per aquest 2026.

Si us plau, el Grup de Junts?

Jordi Munell i Garcia

Sí, president. Seria jo mateix, i quan torni el senyor Castellà, que sigui aviat, doncs ho farà el senyor Castellà.

El president

Moltes gràcies. Partit Popular?

Míriam Casanova Domènech

President, jo mateixa.

El president

Gràcies. VOX en Cataluña?

Javier Ramírez Gutiérrez

El diputado don Andrés Bello Sanz.

El president

Merci. Esquerra Republicana?

Albert Salvadó Fernàndez

Per Esquerra serà el diputat Joan Ignasi Elena.

El president

Comuns?

David Cid Colomer

Per part de Comuns, jo mateix.

El president

Socialistes i Units per Avançar?

Susana Martínez Heredia

El diputat Guillem Sánchez.

El president

Molt bé. Doncs un cop pres nota dels seus nomenaments i a falta dels dos grups que no hi són presents, que els hi sol·licitarem, aixequem aquesta sessió de la Comissió d'Economia i Finances.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a...